

दानिएलाचे पुस्तक - क्रमांक एकशे अठ्याऐंशी

राफियापासून पानियमपर्यंत: प्राचीन युद्धांचे भविष्यसूचक महत्त्व उलगडून दाखविणे

Jeff Pippenger

2024-04-18

राफिया येथील युद्ध आणि पानियम येथील युद्ध ही दोन वेगवेगळी ऐतिहासिक घटनांची उदाहरणे होत; ती भिन्न कालखंडांत व भिन्न परिस्थितींमध्ये घडली, तरी प्राचीन यहूदिया आणि तिच्या सभोवतालच्या प्रदेशांच्या इतिहासात दोघांनाही महत्त्व आहे. राफिया येथील युद्ध इ.स.पू. 217 मध्ये झाले. पानियम येथील युद्ध इ.स.पू. 200 मध्ये सेल्यूसिड राज्य (उत्तर दिशेचा राजा) आणि टॉलेमी राज्य (दक्षिण दिशेचा राजा) यांच्यामध्ये झाले. दानियेल अध्याय 11 मधील अकराव्या ते पंधराव्या वचनांत ही दोन युद्धे ओळखली जातात. ही दोन्ही युद्धे इ.स.पू. 167 मधील मक्काबी उठावापूर्वी घडली.

पानियमच्या लढाईचे नाव जवळील भौगोलिक स्थळ, पानियम पर्वत, यावरून पडले, जिथे हा संघर्ष घडून आला. "पानियम" हे नाव ग्रीक देव पान याच्यापासून व्युत्पन्न झाले असून, त्याला अर्पण केलेले एक मंदिर तेथे होते. पान-उपासनेशी असलेल्या संबंधामुळे त्या स्थळाला पानियम म्हणून ओळखले जात असे. मंदिरसमूहास अनेकदा "पानचे पवित्रस्थान" असे संबोधले जाई, ज्यायोगे देव पानाला अर्पण केलेल्या धार्मिक भक्ती आणि उपासनेच्या स्थळ म्हणून त्याची भूमिका अधोरेखित होत असे. "निम्फायुम" हा शब्द प्राचीन ग्रीक व रोमन धर्मपरंपरेत जल-अप्सरांना अर्पण केलेल्या स्मारक किंवा देवालयासाठी वापरला जातो. पानियम येथील मंदिरसमूहात एक गुहा आणि नैसर्गिक झरा होता; त्या ठिकाणी निम्फा वास करतात, अशी धारणा होती, आणि म्हणूनच त्याला कधीकधी "पानियमचे निम्फायुम" असेही म्हटले जाई.

हेरोद महान याचा पुत्र हेरोद फिलिप्प याने शहराचे पुनर्बांधकाम करून त्याचा विस्तार केल्यानंतर, रोमी सम्राट कैसर ऑगस्टस आणि स्वतः हेरोद फिलिप्प यांच्या सन्मानार्थ ते कैसरिया फिलिप्पी म्हणून ओळखले जाऊ लागले. मंदिर-संकुल हे या शहरातील एक महत्त्वाचे धार्मिक केंद्र होते.

सम्राट ऑगस्टसच्या राज्यकाळात, सम्राट-पूजेचे प्रतिबिंब दर्शवीत आणि स्थानिक धार्मिक परिदृश्यात रोमन धार्मिक प्रथांचे एकीकरण सूचित करीत, मंदिराचे पुनःसमर्पण करण्यात आले किंवा त्याला ऑगस्टसच्या सन्मानार्थ नव्याने नाव देण्यात आले. पानच्या मंदिराचे स्थान असलेल्या कैसरिया फिलिप्पी या प्राचीन नगराजवळील प्रदेशास कधी कधी "नरकाचे दरवाजे" किंवा "हेडिसचे दरवाजे" असे संबोधले जात असे.

दानियेल अध्याय अकराव्या मधील सोळाव्या ते एकोणिसाव्या वचनांमध्ये, बायबलमधील भविष्यवाणीत चौथे राज्य म्हणून आणि त्या अध्यायातील उत्तर दिशेचा राजा म्हणून स्थापन होण्यासाठी, मूर्तिपूजक रोमाने ज्या विजयांद्वारे तीन भौगोलिक प्रदेशांवर मात करावयाची होती, त्यांचे प्रतिनिधित्व केले आहे. सोळाव्या वचनात, रोमन सेनापती पॉम्पेई याने इ.स.पू. 65 मध्ये सिरियावर, आणि त्यानंतर इ.स.पू. 63 मध्ये यरुशलेमवर विजय मिळविल्याचे दर्शविले आहे. सतराव्या ते एकोणिसाव्या वचनांमध्ये, त्या तीन अडथळ्यांपैकी तिसरा असलेल्या इजिप्तवरील ज्युलियस सीझरच्या विजयाचे निदर्शनास आणले आहे. इ.स.पू. 31 मधील अक्टियमची लढाई, दानियेल अध्याय अकराव्या मधील चौविसाव्या वचनाच्या पूर्ततेत मूर्तिपूजक रोमाने सर्वोच्च सत्ता गाजविलेल्या तीनशे साठ वर्षांच्या कालखंडाची सुरुवात दर्शविते.

विसाव्या वचनात ऑगस्टस सीझरच्या राज्यकालाची नोंद करण्यात आली आहे, आणि त्या इतिहासकाळात येशूचा जन्म झाला. त्यानंतर एकविसाव्या व बाविसाव्या वचनांत दुष्ट टायबेरियस सीझरचा राज्यकाल दर्शविला आहे, आणि अशा रीतीने ख्रिस्ताच्या क्रूसवधाची खूण करण्यात आली आहे. तेविसाव्या वचनात मक्काबी यहूदांनी मूर्तिपूजक रोमाशी केलेल्या संधीची नोंद आहे; आणि अशा प्रकारे अकराव्या वचनात आरंभ झालेल्या इतिहासप्रवाहाला विराम

मिळतो, व ऐतिहासिक कथन पुन्हा इ.स.पूर्व १६१ ते इ.स.पूर्व १५८ या कालखंडाकडे मागे जाते.

तेवीसावे वचन मक्कबींच्या वंशरेषेचे प्रतिनिधित्व करते; आणि जरी ते त्यांच्या भविष्यवाणीतील वंशरेषेचे सर्व तपशील देत नाही, तरी इतिहासाची नोंद ते देते. इ.स.पूर्व 217 मध्ये राफिया येथील लढाई झाली, आणि त्यानंतर बालराजामुळे इजिप्त असुरक्षित झाले. इ.स.पूर्व 200 मध्ये सेल्यूसिड व ग्रीक राजांनी त्या बालराजाविरुद्ध कसे हाताळायचे याची योजना आखत असताना, रोमने इतिहासात हस्तक्षेप केला आणि इजिप्तच्या त्या बालराजाचा रक्षक बनला. त्याच वर्षी पानियम येथील लढाई झाली. त्यानंतर इ.स.पूर्व 167 मध्ये मक्कबींचे छापामार युद्ध सुरू झाले.

इ.स.पूर्व १६७ मध्ये मोदीन येथे मक्कबी उठावास सुरुवात झाली, आणि त्यात मक्कबी लोकांनी केवळ सेल्यूसिड साम्राज्याविरुद्धच संघर्ष केला नाही, तर सेल्यूसिडांशी संधान केले आहे असे त्यांनी ठरविलेल्या यहुदी लोकांविरुद्धही संघर्ष केला. हा उठाव धार्मिक प्रेरणेने चालविला गेला होता, आणि तो अंतर्गत तसेच बाह्य अशा शत्रूविरुद्ध राबविला गेला. इ.स.पूर्व १६४ मध्ये मक्कबी लोकांनी मंदिराचे पुनःसमर्पण केले, आणि या घटनेचे स्मरण यहुदी लोकांच्या हनुक्काह या उत्सवाद्वारे केले जाते. त्याच वर्षी कुप्रसिद्ध अँटिओकस एपिफेनेस मरण पावला. त्यानंतर इ.स.पूर्व १६१ ते इ.स.पूर्व १५८ या काळात तेवीसाव्या वचनातील "संधी" रोमबरोबर करण्यात आली.

मक्कबी, त्यांचा उठाव आणि रोमाशी केलेला त्यांचा करार यांचा एकमेव थेट उल्लेख तेवीसाव्या वचनात आढळतो; परंतु हस्मोनी घराणे म्हणून ओळखल्या जाणाऱ्या त्या वंशाचा इतिहास इ.स.पूर्व १६७ मध्ये मोदईन येथे सुरू झाला आणि क्रूसाच्या काळापर्यंत चालू राहिला. हस्मोनी घराण्याचे अंतिम प्रतिनिधी ख्रिस्ताच्या काळातील परुशी होते. म्हणून, मक्कबींनी प्रतिनिधित्व केलेल्या धर्मत्यागी यहुदीधर्माच्या इतिहासाची एक भविष्यसूचक रेषा आहे, जी इ.स.पूर्व १६७ मध्ये मोदईनच्या उठावापासून सुरू होते आणि येशूला क्रूसावर खिळले गेले तेव्हा एकविसाव्या व बाविसाव्या वचनांत समाप्त होते.

त्यांचा इतिहास सोळाव्या वचनात एका निर्णायक वळणावर पोहोचला, जेव्हा रोमने, पहिल्यांदाच, पोम्पेईच्या माध्यमाने, यरुशलेम जिंकले. त्या वेळी यरुशलेमवर हे विनाश आणण्यामागील त्याची मुख्य प्रेरणा हस्मोनी वंशातील दोन गटांमधील वाद होती. त्या काळापासून (इ.स.पू. 63), यहुदा रोमन अधिपत्याखाली होता. मक्कबींच्या हस्मोनी वंशाची संदष्टेपणाने सुरुवात इ.स.पू. 167 मध्ये मोदईनच्या लढाईपासून होते, आणि नंतर इ.स.पू. 63 मध्ये तो रोमच्या अधीन ठेवला जातो. त्या इतिहासाच्या प्रारंभानंतर लवकरच मक्कबींनी इ.स.पू. 161 ते इ.स.पू. 158 या काळात रोमबरोबर एक करार आरंभ केला व त्यात प्रवेश केला. ते इ.स.पू. 63 पासून क्रूसापर्यंत आणि इ.स. 70 मध्ये यरुशलेमच्या अंतिम विनाशापर्यंत रोमच्या अधीन होते.

मक्कबींची भविष्यसूचक रेषा ही धर्मत्यागी यहुदीमताची रेषा आहे, आणि म्हणूनच ती धर्मत्यागी प्रोटेस्टंटमताच्या रेषेचे प्रतीक ठरते. पॅनियमच्या युद्धापासून ते सोळाव्या वचनातील रविवारच्या कायद्यापर्यंत इ.स.पू. २००, इ.स.पू. १६७, इ.स.पू. १६४, आणि इ.स.पू. १६१ ते १५८ पर्यंतच्या संघाची भविष्यसूचक घटनांची पुनरावृत्ती धर्मत्यागी प्रोटेस्टंटमताच्या इतिहासात होईल. हे मार्गचिन्हे रविवारच्या कायद्याच्या आधी सातांपैकी असलेल्या आठव्या अध्यक्षाच्या इतिहासात घडतील. इ.स.पू. २०० हे इ.स.पू. १६७ च्या संबंधात रिपब्लिकन शिंगाच्या बाह्य रेषेचे प्रतिनिधित्व करते, तर इ.स.पू. १६७ हे धर्मत्यागी प्रोटेस्टंट शिंगाच्या अंतर्गत रेषेचे प्रतिनिधित्व करते.

हे मार्गचिन्हे मूलतः हस्मोनी राजवंशाच्या ऐतिहासिक रेषेत लपलेली आहेत; तरीदेखील ती दानियेल अकरा मधील चाळीसाव्या वचनाच्या गुप्त इतिहासाचा एक भाग आहेत. ही अशी एक रेषा आहे की जी "दानियेलाच्या भविष्यवाणीत शेवटच्या दिवसांशी संबंधित असलेल्या त्या भागाचा" एक अंश आहे.

यहुदी धर्म मक्कबी लोकांच्या बंडाच्या स्मरणार्थ हनुक्का साजरा करतो, या वस्तुस्थितीमुळे मक्कबी लोक नीतिमान ठरत नाहीत. बंडखोरीमुळे सत्तर वर्षांच्या बंदिवासानंतर पुन्हा बांधलेल्या मंदिरात शेखीना कधीच परत आली नाही. मक्कबी लोकांपूर्वी साधारण दोन शतके मलाखी याच्याद्वारे अंतिम भविष्यवाणीपर संदेश देण्यात आला. मक्कबी लोकांचा इतिहास दर्शवितो की त्यांनी आपल्या राजकीय नेत्यांनाच महायाजक म्हणूनही कार्य करू दिले; हाच तो पाप

होय, ज्याचा प्रयत्न मिसरी टॉलेमीने केला होता, आणि ज्याचा प्रयत्न राजा उज्जियानेही केला होता. परंपरेनुसार, टॉलेमीला त्या अपवित्र कृत्यापासून परावृत्त करण्यासाठी देवाने हस्तक्षेप केला; आणि देवाचे वचन थेट असे दर्शविते की, जेव्हा राजा उज्जिया याजक व राजा यांचे कार्य करण्याचा प्रयत्न करीत होता, तेव्हाही देवाने हस्तक्षेप केला. त्यांच्या वंशाचे अंतिम फळ म्हणजे फरीसी होते. आधुनिक यहूदी धर्मातील यहूदी लोक त्यांच्याविषयी ऐतिहासिक आदर बाळगत असले, तरी मक्काबी लोक हे नीतिमत्तेचे प्रतीक होते, असा निष्कर्ष काढण्याचे कोणतेही कारण नाही.

प्रॉटेस्टंट सुधारणा लूथरच्या काळात आरंभ झाली, आणि ती एक प्रगतिशील उन्नती होती. ती काही नवी परंपरा नव्हती, कारण येशू आणि त्याचे शिष्य हे प्रॉटेस्टंट होते; उलट, इतिहासातील अंधकारातून जागृत होणे असेच तिचे स्वरूप होते, ज्यामध्ये लूथर आणि इतर सुधारक जागे करण्यात आले. त्या प्रगतिशील सुधारणेचा परमोच्च बिंदू मिलरार्ड्ट चळवळ होता. देवाला केवळ आरंभीच्या सुधारकांना बाबेलच्या पापांविषयी जागृत करायचे नव्हते, तर त्यांना आपल्या व्यवस्थेचे आणि स्वर्गीय पवित्रस्थानातील आपल्या कार्याचे परिपूर्ण ज्ञान प्राप्त करून घ्यायचे होते. 19 एप्रिल, 1844 रोजी, प्रॉटेस्टंटानी सुधारणेच्या वाढत्या प्रकाशाला नाकारले आणि ते पतित प्रॉटेस्टंटवाद बनले.

त्या काळातील विश्वासू मिलेराइट्स यांना मग “झगा देण्यात आला” आणि परिपक्व प्रॉटेस्टंट ख्रिस्ती होण्यासाठी कार्य पूर्ण करण्याकरिता त्यांना अतिपवित्र स्थानी मार्गदर्शित करण्यात आले. १८६३ मध्ये, ज्यांना हा झगा देण्यात आला होता त्यांनी अवज्ञेमुळे प्रॉटेस्टंटवादाचा झगा बाजूला ठेवला, आणि लाओदीकियाचा झगा स्वीकारला. एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या शिक्कामोर्तबाच्या अंतिम कालखंडात, जो ११ सप्टेंबर, २००१ नंतर बावीस वर्षांनी, २०२३ मध्ये सुरू झाला, यहूदाच्या वंशाचा सिंह दानियेल अध्याय अकरा, वचन चाळीस याच्या गुप्त इतिहासाची पूर्तता करणाऱ्या सत्यांना उघड करीत आहे; हा इतिहास १९८९ मध्ये सोव्हिएत संघाच्या पतनापासून ते लवकरच येऊ घातलेल्या रविवारच्या कायद्यापर्यंतचा आहे. असे करताना, त्याने धर्मत्यागी यहूदी धर्माचा इतिहास उघड केला आहे, जो धर्मत्यागी प्रॉटेस्टंटवादाचे प्रतीक आहे.

देवाच्या धर्मत्यागी लोकांच्या दोन्ही रेषा—शाब्दिक यहूदाचे असोत वा आध्यात्मिक यहूदाचे (दोन्ही गौरवशाली देश)—यरुशलमच्या जिंकण्यापाशी समाप्त होतात; पहिली इ.स.पू. ६३ मध्ये, आणि दुसरी लवकरच येऊ घातलेल्या रविवारच्या कायद्याच्या वेळी. दोन्ही रेषा अशा युद्धाचे प्रतिनिधित्व करतात की ज्याला दिशाभूल झालेल्या धार्मिक श्रद्धा प्रेरित करतात. दोन्ही रेषा ग्रीसच्या धार्मिक तत्त्वज्ञानांविरोद्धच्या युद्धाचे प्रतिनिधित्व करतात, आणि शेवटी दोन्ही ठिकाणी धर्मत्यागी रोमाच्या अधीनतेत येतात. मी चाळीसाव्या वचनातील तीन लढायांची ओळख १९८९ मधील सोव्हिएत संघाच्या पतनाशी, युक्रेन युद्धाशी, आणि रविवारच्या कायद्याच्या वेळी पानियमशी जोडतो, यासाठी की त्या तीन लढायांमध्ये आणि तीन जागतिक युद्धांमध्ये असलेला भेद स्पष्ट करता यावा.

“देवाच्या वचनाने निकट येत असलेल्या संकटाविषयी इशारा दिला आहे; हा इशारा जर दुर्लक्षित केला गेला, तर प्रॉटेस्टंट जगाला रोमचे उद्देश खरोखर काय आहेत हे समजेल, पण तेव्हा सापळ्यातून सुटण्यासाठी फार उशीर झालेला असेल. ती शांतपणे सत्तेकडे वाढत आहे. तिची शिकवण विधिमंडळांच्या सभागृहांत, मंडळ्यांत, आणि मनुष्यांच्या अंतःकरणांत आपला प्रभाव टाकत आहे. ज्या गुप्त अंतःस्थ ठिकाणी तिचे पूर्वीचे छळ पुन्हा करण्यात येतील, तेथे ती आपल्या उंच व भव्य रचना उभारून ठेवत आहे. गुप्तपणे आणि कोणाच्याही संशयाविना ती आपल्या स्वतःच्या हेतूंच्या पूर्ततेसाठी, प्रहार करण्याची वेळ येईल तेव्हा, आपली शक्ती बळकट करीत आहे. तिला हवे आहे ते फक्त अनुकूल स्थान, आणि ते तिला आधीच दिले जात आहे. रोमन घटकाचा उद्देश काय आहे, हे आपण लवकरच पाहू आणि अनुभवू. जो कोणी देवाच्या वचनावर विश्वास ठेवील आणि त्याचे पालन करील, तो त्यामुळे निंदा व छळ ओढवून घेईल.” The Great Controversy, 581.

दहाव्या वचनापासून, जे १९८९ मध्ये सोव्हिएत संघाच्या पतनाची ओळख करून देते, पंधराव्या वचनातील पॅनियमच्या युद्धापर्यंत, पोपसत्ता “तिच्या प्रहार करण्याची वेळ येईल तेव्हा स्वतःचे हेतू पुढे नेण्यासाठी आपली सैन्ये बळकट करीत आली आहे.” ही वचने त्या भविष्यसूचक परिस्थितींची ओळख करून देतात ज्या पोपसत्तेने सिद्ध केलेला “सापळा” आहेत, ज्यातून “सुटणे” अशक्य असेल. पॅनियमच्या युद्धाने दर्शविलेल्या अंतिम संघर्षात, पशूच्या प्रतिमेची रचना संयुक्त संस्थानांमध्ये केली जाईल. त्या प्रतिमेची निर्मिती ही शेवटच्या दिवसांतील देवाच्या लोकांसाठी

अंतिम परीक्षा आहे.

“पशूची प्रतिमा कृपाकाळ समाप्त होण्यापूर्वी निर्माण केली जाईल, हे प्रभूने मला स्पष्टपणे दाखविले आहे; कारण ती देवाच्या लोकांसाठी महान परीक्षा ठरणार आहे, ज्याद्वारे त्यांचे अनंतकाळचे भवितव्य निश्चित केले जाईल. ... प्रकटीकरण १३ मध्ये हा विषय स्पष्टपणे मांडलेला आहे; [प्रकटीकरण १३:११-१७, उद्धृत].

“ही ती परीक्षा आहे जी देवाच्या लोकांना मुद्रांकित होण्यापूर्वी द्यावी लागेल. ज्यांनी देवाचा नियम पाळून आणि खोटा सब्बाथ स्वीकारण्यास नकार देऊन देवाप्रती आपली निष्ठा सिद्ध केली आहे, ते प्रभु देव यहीवा यांच्या ध्वजाखाली उभे राहतील, आणि जिवंत देवाची मुद्रा प्राप्त करतील. जे स्वर्गीय उगमाचे सत्य सोडून देतात आणि रविवारी सब्बाथ स्वीकारतात, ते पशूची खूण प्राप्त करतील.” Manuscript Releases, volume 15, 15.

पशूच्या प्रतिमेची घडण रोमच्या संघात प्रवेश करण्यात आलेल्या काळाने दर्शविली जाते. संयुक्त संस्थानांच्या प्रोटेस्टंट शिंगाने 1844 मध्ये रोमच्या कन्या झाल्या, आणि त्यांच्या इतिहासाची सुरुवात त्यांच्या इतिहासाच्या शेवटी पुन्हा घडते, जेव्हा त्या पुन्हा एकदा आपल्या आईचे अनुकरण करण्याचे ठरवितात.

“मी पाहिले की दोन शिंगे असलेल्या पशूचे तोंड अजगराचे होते, आणि त्याचे सामर्थ्य त्याच्या मस्तकात होते, आणि फर्मान त्याच्या तोंडातून निघणार होते. मग मी व्यभिचारिणीची माता पाहिली; की ती माता तिच्या कन्या नव्हती, तर त्यांच्यापासून वेगळी आणि भिन्न होती. तिचा काळ झाला आहे, आणि तो निघून गेला आहे; आणि तिच्या कन्या, म्हणजे प्रोटेस्टंट पंथ, पुढे रंगमंचावर येऊन मातेकडे जेव्हा संतांचा छळ केला गेला तेव्हाचा तोच मनोभाव प्रकट करणार होत्या. मी पाहिले की जशी माता सत्तेत क्षीण होत चालली होती, तशा कन्या वाढत चालल्या होत्या, आणि लवकरच त्या एके काळी मातेकडून वापरली गेलेली सत्ता वापरतील.”

“मी पाहिले की नामधारी मंडळी आणि नामधारी अॅडव्हेंटिस्ट, यहूदाप्रमाणे, आमच्या विरोधात सत्याविरुद्ध येण्यासाठी कॅथलिकांकडे त्यांचा प्रभाव मिळविण्याकरिता आमचा विश्वासघात करतील. त्या वेळी संत हे एक अस्पष्ट, कॅथलिकांना फारसे परिचित नसलेले लोक असतील; परंतु मंडळ्या आणि नामधारी अॅडव्हेंटिस्ट, जे आमच्या विश्वासाविषयी व प्रथांविषयी जाणतात (कारण त्यांनी शब्बाथमुळे आमचा द्वेष केला, कारण ते त्याचे खंडन करू शकले नाहीत), ते संतांचा विश्वासघात करतील आणि त्यांना कॅथलिकांकडे असे सांगतील की हे लोक जनतेच्या संस्थांकडे दुर्लक्ष करतात; म्हणजेच, ते शब्बाथ पाळतात आणि रविवारीकडे दुर्लक्ष करतात.”

“मग कॅथोलिक प्रोटेस्टंटाना पुढे जाण्यास सांगतील, आणि असा एक हुकूम जाहीर करतील की जे सर्व सातव्या दिवसाऐवजी आठवड्याचा पहिला दिवस पाळणार नाहीत, त्यांना ठार मारण्यात यावे. आणि कॅथोलिक, ज्यांची संख्या मोठी आहे, ते प्रोटेस्टंटाना पाठीशी उभे राहतील. कॅथोलिक आपली सत्ता पशूच्या प्रतिमेला देतील. आणि प्रोटेस्टंट आपल्या मातेने त्यांच्या आधी जसे केले तसे संतांचा नाश करण्यासाठी कार्य करतील. परंतु त्यांच्या हुकूमाला फल येण्यापूर्वी किंवा तो फळ धरण्यापूर्वी, संतांची देवाच्या वाणीने सुटका केली जाईल.” Spalding and Magan, 1, 2.

त्या उताऱ्यामध्ये “नाममात्र” अशा दोन गटांचा उल्लेख आहे—याचा अर्थ “फक्त नावापुरते”—जे देवाच्या विश्वासू लोकांचा कॅथलिकांच्या हाती विश्वासघात करतात. Ellen White यांची नाममात्र चर्चस आणि नाममात्र Adventists यांविषयीची समज, शेवटच्या काळात ते प्रत्यक्षात जे प्रतिनिधित्व करतात त्यापेक्षा भिन्न आहे; कारण त्यांच्या समजुतीनुसार “नाममात्र Adventist” म्हणजे ख्रिस्ताच्या पुनरागमनावर विश्वास असल्याचा दावा करणारा एक ख्रिस्ती होय. परंतु संदेष्टे ज्या काळात जगले त्यापेक्षा अधिक प्रमाणात शेवटच्या काळाविषयी बोलतात, आणि शेवटच्या काळात “नाममात्र Adventist” हा Laodicean Seventh-day Adventist church चे प्रतिनिधित्व करतो, तर नाममात्र चर्चस या 1844 मध्ये Rome च्या कन्या बनलेल्या लोकांच्या वंशज आहेत.

सप्तम-दिवसीय अॅडव्हेंटिस्ट देवाच्या खऱ्या प्रतिनिधी असलेल्या “अपरिचित लोकांचा” द्वेष करतील, कारण ते “शब्बाथाच्या सत्याचे खंडन करू शकत नाहीत,” जे भूमीच्या विश्रांतीच्या शब्बाथाचे प्रतिनिधित्व करते. सप्तम-दिवसीय अॅडव्हेंटिस्ट चर्च उपासनेचा दिवस म्हणून सातव्या दिवसाचे पालन करण्याचा दावा करते; परंतु

शेवटच्या दिवसांत ज्याचा ते खंडन करू शकत नाहीत असा शब्बाथ म्हणजे लेवीयविधी २६ मधील “सात वेळा” हा होय, जो त्यांनी १८६३ मध्ये नाकारलेले पहिले पायाभूत सत्य होते.

आपण आता विचारात घेत असलेला उतारा त्या इतिहासाशी संबंधित भविष्यवाणीतील गतीमानता ओळखून दाखवितो, ज्याची सुरुवात लवकरच येऊ घातलेल्या रविवार-कायद्यापासून होते; परंतु रविवार-कायदानंतर येणारा अंतिम परीक्षेचा इतिहास प्रथम संयुक्त संस्थानांच्या आत पूर्ण होतो. रविवार-कायद्याच्या वेळी संयुक्त संस्थाने संपूर्ण जगाला पशूच्या प्रतिमेची उभारणी करण्यास भाग पाडतील; परंतु ते कार्य पूर्ण करण्यापूर्वी, त्यांनी संयुक्त संस्थानांत पशूची एक प्रतिमा उभारलेली असेल.

“धार्मिक स्वातंत्र्याची भूमी असलेली अमेरिका, जेव्हा विवेकावर बळजबरी करण्यासाठी व मनुष्यांना खोट्या शब्बाथाचा मान राखण्यास भाग पाडण्यासाठी पोपसत्तेशी एकत्र येईल, तेव्हा पृथ्वीवरील प्रत्येक देशातील लोक तिच्या उदाहरणाचे अनुसरण करण्यास प्रवृत्त केले जातील.” Testimonies, volume 6, 18.

“परकीय राष्ट्रे संयुक्त संस्थानांच्या उदाहरणाचे अनुसरण करतील. जरी ती पुढाकार घेते, तरीही हाच संकटकाळ जगाच्या सर्व भागांतील आपल्या लोकांवर येईल.” Testimonies, volume 6, 395.

देवाच्या लोकांसाठीची महान कसोटी रविवारी कायदा येण्यापूर्वी येते, कारण रविवारी कायदा लागू झाल्यावर सप्तम-दिवसीय अॅडव्हेंटिस्टांसाठी कृपाकाळ समाप्त होतो. ही कसोटी पशूच्या प्रतिमेच्या निर्मितीने दर्शविली जाते; आणि पशूची प्रतिमा म्हणजे चर्च व राज्य यांचा संयोग, ज्यामध्ये त्या नातेसंबंधावर चर्चे नियंत्रण असते. जसे १८४४ मध्ये प्रोटेस्टंट लोक रोमची कन्या झाले, आणि कन्या ही आपल्या मातोश्रीची प्रतिमा असते, तसेच धर्मत्यागी प्रोटेस्टंट लोक शेवटच्या दिवसांत समांतर कार्य पूर्ण करतील; कारण येशू नेहमी एखाद्या गोष्टीच्या अंताचे चित्रण तिच्या आरंभीच्या उदाहरणाने करतो.

दानियेलाच्या अकराव्या अध्यायातील तेवीसाव्या वचनातील “करार” द्वारे दर्शविलेला इतिहास, रमणीय देशातील नामधारी धर्मत्यागी लोक रोमशी ऐक्य प्रस्थापित करण्यासाठी पुढे सरसावले, हे दर्शवितो. इ.स.पू. १६९ ते इ.स.पू. १५८ हा कालखंड, रविवारच्या कायद्यात परिपूर्णतेस पोहोचणाऱ्या पशूच्या प्रतिमेच्या निर्मितीचे प्रतिनिधित्व करतो.

पुढील लेखात आपण हा अभ्यास पुढे चालू ठेवू.

“परंतु ‘श्रापदाची प्रतिमा’ म्हणजे काय? आणि ती कशी निर्माण केली जाणार आहे? ही प्रतिमा दोन शिंगांच्या श्रापदाकडून तयार केली जाते, आणि ती त्या श्रापदाची प्रतिमा आहे. तिला श्रापदाची प्रतिमा असेही म्हटले जाते. म्हणून ही प्रतिमा कशासारखी आहे आणि ती कशी निर्माण केली जाणार आहे हे जाणून घेण्यासाठी आपण त्या श्रापदाची—म्हणजे पोपसत्तेची—वैशिष्ट्ये अभ्यासली पाहिजेत.

“जेव्हा प्रारंभीची कलीसिया सुवार्तेच्या साधेपणापासून दूर जाऊन अन्यधर्मी विधी व चालीरीती स्वीकारून भ्रष्ट झाली, तेव्हा तिने देवाचा आत्मा आणि सामर्थ्य गमावले; आणि लोकांच्या विवेकबुद्धीवर नियंत्रण ठेवण्यासाठी तिने लौकिक सत्तेचा आधार शोधला. याचा परिणाम म्हणजे पोपसत्ता होय—अशी एक कलीसिया, जिने राज्यसत्तेवर नियंत्रण मिळवले आणि ती स्वतःच्या हेतूंच्या पूर्ततेसाठी, विशेषतः ‘विधर्म’ शिक्षेसाठी, वापरली. संयुक्त संस्थानांनी पशूची प्रतिमा उभी करावयाची असल्यास, धार्मिक सत्तेने नागरी शासनावर असे नियंत्रण मिळवले पाहिजे की राज्याचा अधिकारही कलीसियेकडून तिच्या स्वतःच्या हेतूंच्या पूर्ततेसाठी वापरला जाईल.” The Great Controversy, 443.